

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. P.**, bytem ..., zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2013, č. j. ..., sp. zn. ...

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 13.2.2013, č. j. ..., sp. zn. .. **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, č. j. ..., sp. zn. ..., kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 3.4.2012, č. j. ..., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se dopustil porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 7.9.2011 v 10:16 hod. na pozemní komunikaci – dálnice č. D1 v km ... k.ú.... ve směru jízdy Praha-Brno jako řidič motorového

vozidla tov. zn. ... RZ toto vozidlo řídil, přestože v uvedené době nebyl držitelem řidičského oprávnění dle ust. § 81 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta v částce ... Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel po dobu 14 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce ... Kč.

Předmětné rozhodnutí žalobce napadá žalobou v plném rozsahu, neboť má za to, že nabylo právní moci, ačkoli odpovědnost za výše uvedený přestupek zanikla. Nadto se žalobce domnívá, že správní orgán nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a přijal nesprávné skutkové, potažmo právní závěry.

Žalobce zpochybňuje postup žalovaného, který bez dalšího přejal argumentaci správního orgánu prvního stupně, když ještě před výsledkem svědka posoudil jeho výpověď jako účelovou s ohledem na blízký vztah. Žalobce považuje za pochopitelné, že dopis předal k odeslání osobě, jíž důvěřuje, a k ní má vztah. O to významnější je podle názoru žalobce výsledek této osoby, jenž může správnímu orgánu sama popsat, z jakých pohnutek a proč určitým způsobem jednala a teprve poté může správní orgán její výpověď hodnotit. Žalobce namítá, že není možné, aby takovou výpověď správní orgán hodnotil ještě před jejím provedením, když nadto neměl k dispozici ani úřední záznam, jenž by mu mohl osvětlit některé skutečnosti.

Dále žalobce uvádí, že připouští, že blokáce byla provedena ke dni 26. 8. 2011, ale je podstatné, že tento záznam byl proveden zpětně v měsíci prosinci 2011. Ačkoli žalobce již v odvolání tvrdil, že ještě začátkem prosince měl v kartě řidiče méně než 12 bodů a nebyl proveden záznam 5 bodů ke dni 26. 8. 2011, žalovaný tuto skutečnost neprovedl, ačkoliv byla pro posouzení viny žalobce zásadní. Žalobce tedy namítá, že žalovaný nezjistil skutkový stav, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, čímž žalobce zkrátil na jeho právech, zejména právu na spravedlivý proces.

Konečně žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 25. 2. 2013. Jelikož přestupek, o němž bylo tímto rozhodnutím rozhodováno, se stal dne 7. 9. 2013 (žalobce měl zřejmě na mysli 7. 9. 2011), má žalobce za to, že uplynutím dne 7. 9. 2013 (žalobce měl zřejmě na mysli 7.9.2012) odpovědnost za přestupek podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích zanikla.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že žalobce v žalobě uvádí žalobní body, které se v zásadě překrývají s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný detailně vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že spáchání přestupku bylo žalobci mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, naplněna byla i materiální stránka jeho spáchání. Žalovaný uvádí, že důkaz výsledkem přítelkyně žalobce nebyl v řízení proveden, neboť mezi žalobcem a správními orgány nebylo sporu o tom, že odvolání bylo podáno opožděně, což nic nemění na skutečnosti, že se žalobce přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu, prokazatelně dopustil.

K námitce uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný uvádí, že v předmětné věci probíhalo před zahájením řízení správního řízení trestní, přičemž doba vedení tohoto řízení se v souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích do běhu jednorocní prekluzivní lhůty nezapočítává. Přestupek žalobce byl tak podle žalovaného pravomocně projednán ještě před uplynutím lhůty, se kterou zákon spojuje zánik odpovědnosti za jeho spáchání. V dalších bodech žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce vyvrací tvrzení žalovaného stran stavení prekluzivní lhůty, a prokazuje, že odpovědnost za přestupek zanikla před nabytím právní moci rozhodnutí o přestupku. Žalobce namítá, že se měl přestupku dopustit dne 7.9.2011. Trestní řízení, jež bylo proti žalobci vedeno, zahájené dne 11.1.2012, skončilo dne 24.2.2012 (na důkaz čehož žalobce přikládá zprávu Okresního státního zastupitelství v Jihlavě), a trvalo tedy celkem 44 dní. Žalobce uvádí, že po tuto dobu došlo ke stavení prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Jestliže trestní řízení trvalo 44 dní, pak lhůta uvedená v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, uplynula dne 21.10.2012. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25.2.2013, tedy v době, kdy odpovědnost žalobce za přestupek zanikla.

Ze spisového materiálu vyplývá, že řízení o přestupku zahájil správní orgán prvního stupně na základě odevzdání věci Okresním státním zastupitelstvím v Jihlavě ze dne 24.2.2011, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 27.2.2012.

Součástí spisového materiálu je mimo jiné rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 27.7.2011, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí ze dne 25.8.2011, podané dne 26.8.2011, rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21.11.2011, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 2.1.2012, výpis z evidenční karty řidiče ze dne 7.3.2012.

Dne 12.3.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 26.3.2012. Na základě telefonické domluvy byl termín ústního jednání přesunut na den 27.3.2012. Dne 26.3.2012 byla správnímu orgánu prvního stupně e-mailem doručena omluva zmocněnce žalobce ze zdravotních důvodů, zmocněnec žalobce ve zprávě navrhl změnu termínu na den 3.4.2012.

Dne 3.4.2012 proběhlo v nepřítomnosti žalobce a za přítomnosti jeho zmocněnce ústní projednání přestupku, v jehož průběhu zmocněnec žalobce mimo jiné učinil návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí přítelkyně žalobce T. G.

Dne 3.4.2012 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. ..., proti němuž podal žalobce včasné odvolání.

Dne 13.2.2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. ..., sp. zn. ..., které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba je důvodná.

Jako důvodnou soud shledal námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v době, kdy odpovědnost žalobce za přestupek zanikla.

Podle ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona přestupek nelze projednat, uplynuli-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Podle ustanovení odstavce 2 citovaného zákona se do běhu lhůty nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní řád).

Podle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Součástí trestního řízení je také přípravné řízení, které je první fází trestního řízení, která předchází podání obžaloby. Podle citovaného ustanovení trestního řádu se přípravným řízením rozumí *„úsek řízení podle tohoto zákona od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení nebo provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, které mu bezprostředně předcházejí, a nebyly-li tyto úkony provedeny, od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby, postoupení věci jinému orgánu nebo zastavení trestního stíhání, anebo do rozhodnutí či vzniku jiné skutečnosti, jež mají účinky zastavení trestního stíhání před podáním obžaloby, zahrnující objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a vyšetřování“*. Citované ustanovení trestního řádu tedy zcela jasně stanoví, že zahájením trestního řízení se rozumí okamžik sepsání záznamu o zahájení úkonů v trestním řízení, pokud byly takové úkony v trestním řízení prováděny. Pokud jde o určení okamžiku ukončení trestního řízení, dovodila již judikatura Nejvyššího správního soudu, že se pro účely počítání běhu lhůty podle § 20 zákona o přestupcích považuje za okamžik určující konec trestního řízení den, kdy se správní orgán dozvěděl o odevzdání věci, tedy den, kdy mu bylo opatření policejního orgánu podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu o odevzdání věci k projednání jako přestupku doručeno. Dnem následujícím po tomto dni běh lhůty podle § 20 zákona o přestupcích pokračuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 As 17/2007 - 73, www.nssoud.cz).

Ze správního spisu soud zjistil, že v posuzované věci byl Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, Odborem služby dopravní policie, Dálničním oddělením ..., dne 11.1.2012 sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení, č. j. ..., kterým bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v tehdy účinném znění. Z uvedeného záznamu je zřejmé, že trestní řízení bylo zahájeno pro tentýž skutek, pro který byl žalobce později shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Dne 27.2.2012 byla předmětná věc podle ust. § 179c odst. 2 písm. c) trestního řádu Okresním státním

zastupitelstvím v Jihlavě odevzdána k projednání přestupku správnímu orgánu prvního stupně.

Přestupek, jenž byl předmětem daného správního řízení, měl být žalobcem spáchán dne 7.9.2011. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích prekluzivní lhůta k projednání přestupku neběžela v době od 11.1.2012, kdy byl sepsán shora uvedený záznam o zahájení úkonů trestního řízení, do 27.2.2012, kdy byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis, kterým mu byla věc odevzdána k projednání přestupku. Celkem tedy prekluzivní lhůta neběžela po dobu 47 dnů. Lhůta k projednání přestupku žalobce spáchaného dne 7.9.2011 tedy v důsledku stavění neuplynula již dne 7.9.2012, ale o 47 dnů později, tj. dne 24.10.2012. Rozhodnutí žalovaného a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom nabylo právní moci až dne 25.2.2013. Soud tak dává za pravdu žalobci, který v žalobě namítal, že k projednání přestupku došlo až po uplynutí roční prekluzivní lhůty podle ust. § 20 zákona o přestupcích, tedy v době, když již zanikla odpovědnost žalobce za přestupek.

Procesním důsledkem zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na to, že žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 13.2.2013, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku, přičemž v té době již bylo možné vydat pouze rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

S ohledem na důvod zrušení rozhodnutí žalovaného se již soud nezabýval zbývajícími žalobními námitkami.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) po 3.100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); odměna advokáta byla zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 29.3.2006, vystavené Finančním úřadem v Olomouci byla

připojena), tj. celkem ve výši 15.342 Kč. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně